

сырьевых зон является концентрация посевов свеклы в прилегающих к сахарным заводам районах. В настоящее время в Беларуси переработка сахарной свеклы осуществляется на четырех предприятиях: Скидельский и Городейский сахарные комбинаты, Жабинковский сахарный завод, Слуцкий сахарорафинадный комбинат. Все они являются акционерными обществами открытого типа и занимают стабильные позиции по объему переработки корнеплодов и выпуску продукции. [4].

Среди перерабатывающих заводов более высокую производственную мощность имеют Слуцкий и Городейский сахарные комбинаты. Эти предприятия перерабатывают около 60 % общего объема поступающей от сельхозпроизводителей сахарной свеклы и производят 57–58 % сахара.

Однако, несмотря на достигнутые успехи, дальнейшая стабилизация свеклосахарного производства в АПК Беларуси, обеспечение сырьевой независимости отрасли и повышение конкурентоспособности отечественного производства сахара требуют от сельхозпроизводителей и перерабатывающих предприятий роста эффективности производства на основе внедрения достижений научно-технического прогресса, передовых форм хозяйствования и управления производством.

Литература

1. Состояние и перспективы развития свеклосахарного подкомплекса Республики Беларусь [Электронный ресурс]. - 2014. - Режим доступа: <http://www.moluch.ru/archive/51/6634>. - Дата доступа: 05.04.2016 г.

2. Лещиловский, П.В. Экономика предприятий и отраслей АПК: учебник / Под ред. П.В. Лещиловского, Л.Ф. Догиля, В.С. Тонковича. - Мн.: БГЭУ, 2001. - 574 с.

3. Ежемесячный научно-практический журнал «Белорусское сельское хозяйство». Публикация от 25 мая 2012 г. в 12:49 [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://agriculture.by/?p=3268>. - Дата доступа: 05.04.2016 г.

4. Субоч, Ф. Развитие сахарной промышленности в аспекте усиления национальной продовольственной конкурентоспособности / Ф. Субоч // Аграрная экономика. - 2011. - № 6. - С. 45-54.

Віктор Сорокін

Тернопільський національний економічний університет

ЕКОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО БІЗНЕСУ (НА ПРИКЛАДІ СПИРТОВОЇ ГАЛУЗІ)

Україна має значний потенціал бути лідером у спиртовій галузі. Проте сьогодні вітчизняна продукція дорожча за імпорту, не є конкурентоспроможною, внаслідок чого обсяги експорту впали [1]. На жаль збільшити обсяги експорту спирту в найближчій перспективі буде складно, оскільки для цього необхідна глибока модернізація галузі. На даний час у складі «Укрспирту» працює всього п'ять спиртзаводів із 41 підприємства. В сучасних умовах нафтотрейдери зацікавлені у збільшенні обсягів постачання на ринок палива, яке містить біоетанол. Найбільші екологічні проблеми спиртової сфери стосуватимуться саме виробництва біоетанолу. На п'ятих підприємствах «Укрспирту» вже встановлене устаткування для виробництва біоетанолу за новітньою технологією мембранної фільтрації [2].

Згідно даних Міжнародного енергетичного агентства, за чверть століття виробництво біоетанолу в світі виросло в 8 раз (з 4000 млн. л. в 1980 р. до 30 000 млн. л в 2013 р.) [3]. У галузі виробництва спирту для транспортних потреб лідирують

США й Бразилія. За прогнозом Міжнародного енергетичного агентства, до 2020 р. світове виробництво біопалива досягне 120 млрд. дал. в рік.

Однак в умовах масштабного зростання виробництва біодизельного палива як альтернативного джерела енергії в усьому світі назрівають нові екологічні проблеми, які вимагають негайного вирішення. Таке пальне отримують шляхом перетерифікації тризамісних ефірів гліцерину і жирних кислот метанолом в присутності каталізаторів [4]. Процес неминуче супроводжується утворенням побічного продукту – гліцерину.

Промислове виробництво біодизельного палива вже незабаром призведе до нагромадження гліцерину в кількостях, які значно перевищують потребу в ньому. Прямий продаж гліцерину невигідний, оскільки продукт сильно забруднений, а його очищення дороге, тому витрати при його використанні в якості сировини для парфумерної або харчової промисловості будуть дуже високими. Із цього випливає необхідність пошуку нових шляхів його переробки. Одним з перспективних способів утилізації гліцерину може стати виробництво пластифікаторів і добавок до моторних палив. Ці технічно важливі продукти можна отримувати із простих і складних ефірів гліцерину різної будови.

Процес одержання пластифікаторів на основі складних ефірів гліцерину досліджувався у тому числі і в лабораторних умовах [5]. Було встановлено, що серед різноманіття способів синтезу складних ефірів технічно простим є його синтез. Трибутират гліцерину має порівняно високу температуру горіння за низьким кислотним числом, що відповідає вимогам до властивостей пластифікаторів [6]. Цей пластифікатор є менш небезпечний для екологічної ситуації в цілому і для людини зокрема. Таким чином, складні ефіри гліцерину можуть служити пластифікаторами для ПВХ-композицій і інших полімерних матеріалів.

Виробництво запропонованого пластифікатору може стати основою для створення індустріального комплексу, із допомогою якого буде можливо реалізувати екологічні передумови ведення бізнесу у аграрній сфері, зокрема у спиртовій галузі. У центрі такого комплексу перебуватиме переробне підприємство, сировиною для якого будуть відходи спортивних заводів, які виробляють біодизельне пальне.

Література

1. <http://gazeta.zn.ua/business/komu-meshaet-bioetanol-html><http://www.ukrspirt.com/>
2. Biofuels for transport. An international perspective // International Energy Agency. 2014.
3. Wright L., Turhollow A., Stokes B., Erbach D. Biomass as Feedstock for a Bioenergy and Bioproducts Industry: The Technical Feasibility of a Billion-Ton Annual Supply // Oak Ridge National Laboratory. 2015.
4. http://www.eia.doe.gov/cneaf/solar.renewables/page/epact/epact_sum.html
5. Biofuels for transport. An international perspective // International Energy Agency, 2014.

Юрій Стаднік

Тернопільський національний економічний університет

ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ПОБУДОВУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

У вітчизняній, як і у світовій, практиці не існує загально визначеного підходу щодо віднесення господарських суб'єктів до категорії малих і середніх. У Європейській співдружності спробу уніфікувати такі форми господарювання зробили в 1966 р., коли були прийняті рекомендації з цієї проблеми. При цьому, керувались